

# De Kommunistische Arbeider

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Partij in Nederland.

DIT BLAD VERSCHIJNT OM DE  
14 DAGEN.

REDACTIE:  
Transvaalkade 105 huis Amsterdam  
ADMINISTRATIE:  
Transvaalkade 106 huis Amsterdam

Abonnementenprijs f1.50  
per halfjaar.  
Losse Nummers . . 5 Cent

## De Spoorwegstaking in Duitsland.

De gespannen toestand, waarin het Duitse proletariaat en de middenklassen (ambtenaren enz.) leefden, heeft het in de laatste spoorwegstaking tot een uitbarsting doen komen. De eisch van loonsverhoging voor de ambtenaren en in later instantie de eisch van 't aftreden van den minister van Verkeer vormen eigenlijk maar een onderdeel van den strijd. Ze vormen de aanrijpingspunten.

Uit de eischen zou men afleiden, dat het ging om verbetering van het levenspeil. Dit is echter maar betrekkelijk juist. In hoofdzaak betreft het een afweertstaking tegen de koelievoorwaarden, waaronder de bourgeoisie van plan is het kapitaal weer op te bouwen.

De staatsbedrijven zijn te duur. Ieder jaar moeten er miljoenen bijgepast worden. De bourgeoisie voelt daar niets voor, en probeert daarom maatregelen te treffen, dat de bedrijven zich zelf bedruipen. Dus bezuiniging. Zodoende is er een wet in de maak, om de diensttijd van 't spoorwegpersoneel te verlengen. De 8-urendag wordt daarin uitgebreid tot 13, 14, 15, zelfs 16-urige werkdag. Verder moeten bij wijze van bezuiniging tegen 1 Maart 40.000 arbeiders ontslagen zijn. De vervoerprijzen zijn sinds eind November 2½ maal zoo hoog, of 15 maal zoo hoog als voor den oorlog.

De „socialistische“ Republiek Duitsland gaat ook verder bezuinigen. Tot nu toe betaalde het Rijk 16 Milliard toeslag op de levensmiddelen. Dit wordt nu afgeschaft, zoodat die 16 milliard uit de zakken van het proletariaat wordt geperst. Zodoende zullen dezer dagen de broodprijzen met 75 pCt. stijgen. Reken men hietoe nog het bedrag, dat Duitsland alleen in geld volgens de verlaagde Entente-eischen moet betalen, dan betekent dit per persoon 1100 Mark per jaar.

We noemen hier slechts enkele factoren, die de gespannen toestand onder het Duitse proletariaat en de middenklassen te voorschijn roepen. Deze feiten verklaren tevens, waardoor 't verzet juist bij 't spoorwegpersoneel begon en waardoor andere groepen de sympathiestaking proklameerden.

Gezien de voortvarendheid van de organisaties brak op 21 Januari in Saksen een spoorwegstaking uit. 't Was een wilde staking door de stokers begonnen. De burgerlijke en de socialistische vakbond te Dresden trachtten de staking tot staan te brengen. Toch sloot 't spoorwegpersoneel van Halle, Erfurt, Apolda, zich bij de beweging aan. Na 5 dagen werd de staking echter met bijna algemeene stemmen opgeheven. De vakbonden hadden weer hun medaille voor moed, beleid en trouw aan 't Kapitaal verdiend.

Ondertusschen had de bond van spoorweg-ambtenaren (Reichsgewerkschaft der deutschen Eisenbahnbeamten) op 25 Januari een ultimatum van 5 dagen aan de regering gezonden. 't Was eer: hoogst onschuldig ultimatum. Want: *„De beambten verlangden niet, dat hun eischen onmiddellijk zouden worden ingevilligd. Zij eischen alleen, dat de minister zich tot nieuwe onderhandelingen bereid zou verklaren.“*

Dat was te kras! Zelfs voor een socialistische Republiek. En de Rijksminister van Verkeer geeft aan de spoorwegautoriteiten instructies, dat dienstweigering strafbaar is, terwijl beambten, die hun plicht verzuken oogenblikkelijk geschorst moeten worden.

En de dikke Ebert, de Soc. Dem. (hou-je-vast) president, wou niet achterblijven. Hij vond die beambten onfatsoenlijke, zelfs onbeschaamde lui. En daarom stelde hij vast:

**Op de spoorwegbeambten is, evenals op alle andere beambten, het verbod van werkstaking van toepassing. Wie tot staking AANSPOORT wordt met gevangenisstraf en boeten tot 50.000 Mark gestraft.**

O, ironie der geschiedenis. In 1903 hadden we onze Brammetje Kuyper, die de *woegtoeten* voor elkaar bracht. Thans is het een soc. dem. die ze invoert.

Het ultimatum was op 31 Januari verstreken en zoo

brak 1 Februari de staking uit. De leiding werd niet opgedragen aan het bestuur der organisatie, maar aan een comité van actie.

Ondanks de besturen der vakverenigingen greep de staking snel om zich heen. Duidelijk bleek, hoe de arbeidersklasse bezig is, aan de doodelijke omklemming harer organisaties te ontgroeien. Op 3 Februari sluit de afd. Berlijn van de Duitse Spoorwegarbeidersbond (Deutsche Eisenbahner Verband) zich bij de staking aan. Het Hoofdbestuur van dezen bond is tegen de staking, zoodat de Berlijners *geen steun* krijgen. De hulpkrachten van de post, de telegraafarbeiders, de mijnwerkers in Saksen gaan terstond in solidariteitsstaking. De Rijksvakvereniging van het personeel van post en telegrafie, als ook de ambtenaren van de rechterlijke macht spreken hun sympathie uit, doch laten het voorloopig bij morele en financiële steun.

De staking slaagde volkomen. 't Verkeer in Noord- en Midden-Duitsland lag volkomen stil. En weldra sloot van Zuid-Duitsland Baden zich bij de beweging aan. De z.g. technische noodhulp was niet in staat ook maar iets van betekenis tot stand te brengen. 't Economische leven werd in de 6 dagen van staking volkomen ontwricht. Verschillende fabrieken moesten wegens gebrek aan grondstoffen gesloten worden.

De stakers en de Komm. Partij poogden de staking op andere bedrijven te doen overslaan. Echter met weinig succes. Behalve de reeds genoemde groepen gingen in hoofdzaak in 't Roerdistrict 35000 metaalbewerkers in staking, en de Berlijnsche gemeentewerklieden met ruim 50000 man. Alom stond wel is waar het proletariaat bereid om tot de algemeene sympathiestaking over te gaan, maar alleen op bevel van de gepatenteerde vakbonden.

Ook de vakbeweging liet zich niet onbetuigd. Onverbidde vinden de stakers tegenover zich:

*„Het heele leidersdom van de vakbeweging.“* Wel stonden de arbeiders klaar hun stakende makkers bij te springen. Maar ze misten nog de noodige zelfstandigheid.

Het eerste werk van de vakbonden was, de stakers per manifest op te vorderen oogenblikkelijk de staking op te heffen. Maar de spoorwegmannen luisterden niet naar hun organisatiebesturen. Tegelijk noodigden de vakcentrales alle aangesloten organisaties uit, de staking der spoorwegambtenaren niet te steunen.

En het bestuur van het Duitse Vakverbond neemt een motie aan, waarin het heet:

*„De autoriteit van de Rijksregering mag niet door onverantwoordelijke agitatie onafgebroken worden ondermijnd.“*

Zoo vormden de regeerders en de organisaties van het proletariaat een gesloten front tegen het rebellierende deel der arbeidersklasse. Niets werd onbepoofd gelaten, om het weer onder het juk te brengen.

En ten slotte lukte het. Plotseling gaf de leiding der stakers toe, waardoor de staking verloren was. Op 't oogenblik, dat we dit schrijven, hebben we te weinig gegevens, om de oorzaak van dit plotselinge einde te overzien. Maar als we in een volgend artikel conclusies uit dit stuk klassenstrijd trekken, hopen we daar op terug te komen.

Zooeven verschenen:

**De Sowjet-Regeering en de 3e Int. op sleeptouw der Intern. Bourgeoisie.**

Zie blz. 4.

**De ontwikkeling der Arbeidersbeweging**

en de oprichting der Arbeidersinternationale.

5) Aan het slot van het vorige artikel werd uiteengezet hoe bij het uitbreken van den wereldoorlog de arbeiders in hun eigen organisaties niets te zeggen hadden en hoe zij waren vervallen tot een rol van lijdelijke gehoorzaamheid aan het bevel van bovenaf; de zoogenaamde leiders waren vervallen tot den rol van politieke konkelars.

Het is overbekend hoe noch van de socialistische aangeesloten bij de 2e Internationale, noch van de vakbonden ook maar de minste kracht uitging om den oorlog te verhinderen of naderhand onmogelijk te maken. Zelfs gingen de bonzen der vakbeweging tijdens den oorlog zoo ver, dat zij met de legerleiding overleg pleegden, hoe de arbeidersorganisaties het best dienstbaar gemaakt konden worden „aan het behoud van het vaderland.“

Dikwijls met het laaghartige doel zich zelf vrij te koopen van den dienst aan het front.\*)

Intusschen werd tijdens den oorlog verandering merkbaar. Het optreden van Karel Liebknecht in den Rijksdag in 1914, het schot van Adler op graaf Stürgg in Oostenrijk en wat later het tegenstemmen van Brizon in de Franche Kamer begonnen bij kleine groepen van het proletariaat weerklank te vinden. Ondanks censuur en felle onderdrukking in de oorlogvoerende landen werden banden aangeknoopt tot het voorbereiden van een internationaal proletarisch optreden tegen den oorlog. Te Zimmerwald had in 1915 een bijeenkomst van de oppositie in de 2e Internationale plaats, die een manifest uitgaf. Het jaar daarop gaf een nieuwe bijeenkomst te Kienthal.

\*) Paul Lange: De politiek der moderne Duitse Vakbeweging van 1914 tot 1919.

„Maar daarmee is ook de grens van beperking voor onze medewerkers getrokken.“

Kijk, dat is toch aardig: „onze medewerkers“ mogen vrijuit alles zeggen wat de redactie welgevallig is. Eerst buiten deze „grens“ heerscht de ijzeren dictatuur van de leiding. Dit is de vlag, waaronder het „wetenschappelijk“ tijdschrift van de C. P. in zee gaat.

Het is te hopen dat het revolutionair-socialistisch tijdschrift „De Nieuwe Tijd“ spoedig in nieuw-gedaante herreist, ten einde konsekwenter dan bij „De Nieuwe Tijd“ van de laatste jaren reeds het geval was, de revolutionaire problemen zoo veelzijdig en grondig mogelijk te laten behandelen met toepassing van zoo groot mogelijke meeningenvrijheid.

Een samenwerking van verschillende richtingen in het revolutionaire socialisme tot dit doel lijkt ons zeer wenschelijk; op dezen grondslag zou een orgaan mogelijk zijn dat de beste tradities van de „Nieuwe Tijd“ voortzet en de krachten der toekomst in zich vereenigt. Het is van belang dat niet door te groote vertraging hiermee, diegenen, die op zichzelf weinig of niets voor de „Kommunistische Gids“ voelen toch bij gebrek aan beter dit orgaan steunen en zodoende voor de „Nieuwe Tijd“ verloren gaan.

K. A. P. N.

AFDEELING AMSTERDAM.

Jl. Vrijdag sprak A. Korper in openbare cursusvergadering over: *Taktische strooming en de oprichting der K. A. P. in Nederland.*

Spreeker begint zijn rede met in herinnering te brengen, dat hij ruim een jaar geleden met dit zelfde onderwerp in de C. P. is opgetreden; alleen met dit verschil dat er toen geen K. A. P. bestond. Toen werd alleen gezegd, dat het maar kleine tactische verschillen waren, wij weten echter nu, dat het gaat om voor of tegen de wereldrevolutie.

De groote verschilpunten, die wij toen reeds met de C. P. hadden zijn de volgende internationale feiten:

In 1917 was de groote politieke betekenis van de vrede van Brest-Litowsk, dat daarvoor het eerst een proletariaat geweigerd heeft zich voor de bourgeoisie op te offeren en opklim voor zijn eigen belangen.

Trotsky probeerde toen het Duitse proletariaat tot dezelfde daad op te wekken, dus de revolutie internationaal uit te breiden. Reeds toen voelden de Bolschewiki, dat een communistische Staat niet alleen kon blijven staan.

In deze politiek zagen wij toen de enig mogelijke proletarische politiek.

Nu probeert Lenin, die toen de hoofdleider van deze politiek was, deze politiek om te praten tot eene opportunistische.

Wat is nu echter de oorzaak, dat de Russen nu overgelopen zijn naar de contra-revolutie?

De oorzaak ligt niet in de eerste plaats bij de leiders en bij het Russische proletariaat. De schuld hiervan ligt ook bij de Intern. partijen.

Een der oorzaken is, dat Rusland de leider van de 3e Internationale is geworden. Daarmee was de politiek van Rusland aan die van de 3e Internationale vastgekoppeld. De revolutie zette zich niet door in Duitsland en daarmee was het lot van Rusland en daarmee van de 3e Internationale bezegeld.

Volgens Levy c.s., was in Duitsland de revolutie niet het verst voortgeschreden. De officiële leiders hebben zich verzet tegen een samengaan van Duitsland en Rusland en daarmee hebben zij reeds toen de revolutie verdraden.

Zij, de leiders, zeiden dat Engeland het land van de revolutie was. Nu is Engeland de meest sterke imperialistische mogendheid, waar het proletariaat nog 't meeste vertrouwen in zijn bourgeoisie heeft. Daar was de revolutie nog niet mogelijk, 't Had daar mogelijk kunnen worden, indien Duitsland zich met Rusland had vereenigd.

Ook in Nederland heeft de C. P. het Engelsche imperialisme gesteund.

Het gevolg van het tegenwerken van de revolutie in Duitsland door de leiders was, dat Rusland alleen bleef staan. Daardoor is de revolutie daar mislukt en moet Rusland zich wenden tot de vertegenwoordigers van het internationale kapitaal. De Russische regering moet nu het vertrouwen trachten te winnen van het kapitaal en moet daarom hare buitenlandse politiek veranderen.

Zij hebben nu geen belang meer bij de revolutie in Duitsland, integendeel.

De politiek van de 3e Internationale is hierdoor contra-revolutionair geworden.

De tragiek van de Bolschewiki is, dat zij, eens de leiders der wereldrevolutie, door het verraad der leiders der kommunistische partijen, nu een rem geworden zijn van de revolutie.

Het is de groote verdienste van Wolffheim en Laufenberg geweest, dat zij het eerst het verraad van Levy c.s. aantoonde.

Bij het begin der revolutie heeft Levy c.s. tegen het besluit van de partij in, het parool uitgegeven: „de

wapens neer“. Dit was het eerste groote verraad.

Het 2e verraad pleegden zij bij de Kapp-putsch. Toen de arbeiders in het Ruhrgebied een rood leger hadden opgericht (dit noemde Wijnkoop een wonder!) toen heeft Levy notabene een loyale oppositie aangeboden.

Opmerkelijk is hierbij nu het optreden van Lenin, hij heeft het optreden van Levy verdedigd. Alleen vond Lenin, dat Levy het niet zoo openlijk had moeten zeggen.

Daaruit blijkt, dat Lenin geen revolutionaire beweging in Duitsland wilde, hij geloofde niet meer aan een proletarische revolutie.

En wat wil Lenin nu in Engeland? De Labour partij de verkiezingen steunen, dus stemmen voor de arbeiders-partijmannen en tegen de bourgeoisie.

Dat is bewust liegen. Door de labour-partij te steunen, steunt men de bourgeoisie. Lenin wil dus de Engelsche bourgeoisie steunen.

Deze taktiek wordt veroorzaakt door de positie van Rusland. Rusland is gedwongen om te onderhandelen met de Engelsche bourgeoisie.

Voor deze taktiek zijn massa's noodig en is het geloof aan een spoedige wereldrevolutie geheel verdwenen.

Ook de taktiek van de C.P. is daarop gericht, zie de houding van v. Ravesteyn in de Kamer.

De taktiek van de 3e internationale is daardoor geworden de taktiek van de 2e.

Tegen deze taktiek is in Duitsland het eerst scherp verzet gekomen, nl. van de K.A.P.

De taktiek van Lenin is nu geworden: compromissen sluiten met de bourgeoisie. Dit betekent echter meehelpen het kapitaal op te bouwen.

Wij kunnen nu geen verschillen tusschen de Intern. bourgeoisie meer uitbuiten. Het doel dat het Intern. kapitaal zich gesteld heeft is: het kapitaal te herstellen en het proletariaat neer te slaan.

Zoolas wij vroeger tegen de S.D.A.P. zeiden, dat de verschillen tusschen liberaal en klerikaal onbetekend voor het proletariaat waren, dat beiden één waren in hun doel: de uitbuiting van het proletariaat, zoo worden ook nu, maar nu internationaal, de verschillen tusschen de bourgeoisieën verdoezeld door het gemeenschappelijke doel: de uitbuiting van het wereldkapitaal.

Wij staan geheel alleen tegenover de geheele internationale bourgeoisie. De oude wapens, zoals vakbeweging en parlementarisme zijn ondeugdelijk voor dezen strijd. Er moeten nieuwe organisaties komen.

Deze nieuwe organisaties zullen door het proletariaat in den strijd zelf gemaakt worden, zooals Rusland ons heeft geleerd.

En ook in Duitsland is dit reeds practijk geworden. Daar zijn in de revolutie de Arbeiter Unionen opgericht.

Lenin zelf heeft moeten erkennen, dat de K.A.P. het beter verstaat onder de massa's te werken, dan de K.P.D. De K.A.P.D. is steeds bij iedere groote beweging in Duitsland vooraan geweest.

In Duitsland is de oppositie uit de partij gegooit, hier is eigenlijk precies hetzelfde gebeurd.

Bij de vrede van Brest-Litowsk heeft Gorter er zich voor, Wijnkoop zich daartegen gesteld.

Waarom moest de oppositie er uit? Omdat deze oppositie een hinderpaal was voor de taktiek van de 3e Internationale.

De taktiek van de loyale oppositie is de internationale taktiek geworden! Hier door middel van het eenheidsfront. Wijnkoop wil zelfs de S.D.A.P. steunen, als de partij aan de regeering komt.

De C.P. wil dus mee regeren met de S.D.A.P. en Vakbeweging. Hij wil alle macht in handen stellen van de leiders, dus bij. Stenhuis c.s.

En ook de Roode Vak Internationale zoekt samenwerking met de 2e Internationale, met Oudegeest.

De 3e Internationale past zich meer en meer aan bij deze. Het wordt weer een winnen van de massa's.

Aan ons de taak om de totale internationale vernieuwing van den strijd in Nederland voor te bereiden.

Na een korte discussie met Verduyn wordt de vergadering gesloten.

Wij wonnen 1 lid en 1 abonnee.

## INGEZONDEN.

### De bomaanslag en nog wat.

In het hoofdartikel van 13 Jan. '22 van de Tribune, wordt door de redactie aan onze kameraden, die de bomaanslag in den Haag gepleegd hebben, weer eens een blaam aangewreven. Eerst werden zij onder bedekte termen voor provocateurs uitgemaakt. Nu dat niet gelukt is gaat de redactie van de Tribune het blaadje omkeeren.

Het zijn nu in eens helden geworden, maar dan met een luchtje er aan. Want zij zijn tot die wanhoopsdaad gekomen zegt de redactie door eene vermissing, omdat zij de leiders, de bonzen bestreden hebben van de C.P. De andere leiders, is niet erg, maar de leiders van de C.P. is wat anders, dat zijn goede leiders en

als Kooyman en de anderen maar de moeite hadden willen doen om Wijnkoop en consorten goed na te gaan en op hunne daden te letten, dan hadden zij hunne vergissing wel spoedig bemerkt en was de bomaanslag niet gebeurd.

Dat dit een totaal verkeerde manier is om de zaak voor te stellen, blijkt ten duidelijkste uit de verdediging van Kooyman voor den rechter.

Kooyman zegt dan, dat hij lid van de S.D.A.P. en later lid van de C.P. is geweest, maar dat hij deze partijen heeft verlaten omdat hij niet was geworden van het bedrog en den zwendel der leiders, die deze partijen slechts gebruikten als zaak, waarop zij kunnen parasiteeren.

Hij heeft ingezien, dat voor de vrijmaking der arbeidersklasse de partijen met hunne leiders een hinderpaal zijn en is daarom anti-parlementair geworden, tegen de vakbeweging en tegen alle partijen. Hij heeft dus wel degelijk op de leiders der C.P. en hunne daden gelet en is juist daarom een felle bonzenbestrijder geworden. De geheele voorstelling van de zaak, zooals de C. P. hem geeft, berust nergens anders op, dan om de arbeiders wijs te maken, dat de C. P. de eenige revolutionaire partij is en dat iedereen die niet die partij en haar leiders volgt, maar ze bestrijdt tot deze wanhoopsdaden moet komen.

Zij wil dus politieke munt slaan uit het idealisme en de opofferingsgezindheid van onze makkers en demonstreert daardoor ten duidelijkste haar eigen rotheid en verdorvenheid, hetgeen een bewijs te meer is voor het juiste inzicht van onze kameraden ten opzichte der partijen.

Comité van Actie

Tolienstraat 48  
Den Haag.

In een volgend nummer zullen wij hierover eenige opmerkingen maken. Red.

## Agenda Intern. Congres.

Binnenkort wordt een Int. Congres van de links-kommunisten gehouden. De agenda luidt als volgt:

1. *De objectieve grondslagen van de klassenstrijd in het tijdperk na de wereldoorlog.*

a. De economische en politieke toestand der wereld. Het kapit. systeem in zijn huidige vorm.

b. De klassentoestand in de afzonderlijke landen.

1. Econom. levensomstandigheden. 2. Prolet. organisatie's. 3. Klassebewustzijn.

2. *Kritisch onderzoek van de arb. beweging tot nu toe, vooral wat betreft haar taktiek en organisatievorm.*

a. 1e en 2e Intern. Soc. Dem. partijen en vakverenigingen. Ineenstorting van de 2e Intern. in de wereldoorlog.

b. Russische Revolutie en 3e Int. naar geschiedenis. Karakter der Russ. Revolutie. Haar betekenis voor het Int. proletariaat. Stichting der 3e Intern. Taktiek en organisatie. 2e Wereldcongres. 3e Wereldcongres. Vrede met Amsterdam. Vooruitzichten der Russ. Revolutie en der 3e Intern.

c. De Roode Vakinternationale.

d. De Duitse Revolutie. 1. Haar geschiedenis. Van de November — tot de Maartopstand. 2. Kritische bescherwing. De strijd om de Raden. Soc. Dem. partijen en Vakverenigingen. De Spartacusbond. K. A. P. en bedrijfsorganisatie's. Totaal beeld en resultaten der Duitse Revolutie.

3. *De Komm. Arbeiders Internationale.*

a. Objectieve grondslagen en ontwikkeling tot nu toe. Vooral te beschouwen de ontwikkeling van de tot nu toe bestaande K. A. Partijen.

b. De taktiek van de prolet. klassenstrijd in de huidige situatie. De taktiek der bedrijfsorganisatie's en haar praktische taak. De Intern. van Bedrijfsorganisatie's.

c. De organisatie der Komm. Arb. Int.

## OPROEP.

De lezers van de K. A. Z. die hun abonnementsgelden nog moeten voldoen, wordt verzocht het bedrag (liefst meer, als steun voor de K. A. P.D.) aan onze penningmeester te zenden. 't Overzenden van die annuïte 20 Mark per maand komt je anders op 3 Kwartjes, waarvan de K. A. Z. er hoogstens 1 ontvangt.

Tevens welken we alle lezers op tot steun aan de Vereenigde Rev. Ondersteuningscommissie in Duitsland. Duizenden makkers, die vooraan stonden in den strijd, werden door de bourgeoisie geslachtofferd. Ze zijn overgeleverd aan de meest naakte ellende. Deze makkers mogen we niet in de steek laten. Zend uw bijdrage. 't Adres van onze penningmeester is:

A. COENDERS,  
Swammerdamstr.  
Elinckwijk-Zuilen  
bij Utrecht.

\*) Dit waren maatregelen van de soc. dem. politie-commissaris Richter.



6) Toen brak in Maart 1917 de Russische revolutie uit, die zowel voor de oorlogvoerende bourgeoisie als voor het wereldproletariaat een plotselinge ommekeer in de bestaande verhoudingen betekende. Nadat in October 1917 de bolsjewiki de leiding genomen hadden en het Russische proletariaat en de boeren voor zich gewonnen hadden door de leuze: alle macht aan de arbeiders en boerenraden, het land aan de boeren, nadat dus de volle steunkracht van het proletariaat was ingezet om de revolutie voorwaarts te drijven en te ontplooiën, toen trad in alle landen een steeds scherper wordende scheiding in tusschen bourgeoisie en proletariaat. Het proletariaat begon uit den langen dommel waarin de 2e Internationale het gebracht had, langzaam wakker te worden en de oogen naar het heldhaftige proletariaat te richten; de bourgeoisie daarentegen voelden in de Sovjetregering haar aarts-vijand. Zij zochten dien vijand uit alle macht te bestrijden door openlijk of in 't geheim de kontrarevolutie in Rusland te steunen.

In den binnenlandschen strijd was de Sowjetregering zeker de steun der boerenmassa's, die het overgroot deel der Russische bevolking vormen, omdat het eerste doel van de kontrarevolutie was: herstel van het groot grondbezit, dus nieuwe onderwerping en slavernij van de boeren.

Tegen den buitenlandschen vijand wierp zij een bolwerk op door de stichting van de 3e Internationale in 1918 te Moskou.

De stichting van de 3e Int. betekende de vereniging der radicale elementen, die een toenemend aantal arbeiders wisten los te maken van de 2e Int. en zich spoedig na de oprichting in de verschillende landen konstitueerden tot communistische partijen.

Door de leuze: Strijd tegen de wereldbourgeoisie, voor het behoud van Sowjet-Rusland in het belang van de wereldrevolutie, wisten de leiders der 3e Int. d.w.z. de bolsjewiki, den strijd van de internationale bourgeoisie tegen Sowjet-Rusland af te leiden naar een strijd tegen hun eigen proletariaat.

Wij zullen zien hoe de economische ontwikkeling in Rusland zelf de oorzaak werd, dat meer en meer in doel en taktiek van de 3e Int. de nadruk begon te vallen op „het behoud van Sowjet-Rusland" en hoe „het belang van de wereldrevolutie" op den achtergrond gedrongen werd en ten slotte van het program verdween.

Toen de kontrarevolutie in Rusland verslagen was, kwam het kleinburgerlijke karakter van de boeren openlijk aan den dag. Door de revolutiebezitters van den grond gewonnen vonden zij niet de minste behoefte de bolsjewiki in de verwezenlijking van hun kommunistische plannen te steunen. Integendeel, zij stonden van den aanvang af zeer vijandig tegenover alle gemeenschappelijk bezit en zoowel door hun overmachtig aantal als door hun beheersching van de landbouwproductie, waarvan ze door sabotage reeds spoedig misbruik maakten, dwongen zij de Sowjet-regering al verder en verder van koers te veranderen.

7) Door de erkenning van de eischen der Russische boeren om vrije productie en vrijen handel toe te laten, heeft de Sowjet-regering opgehouden een Sowjet-regering te zijn, d.w.z. een regering van het proletariaat.

De onvermijdelijke politieke gevolgen van de economische verhoudingen in Rusland is de diktatuur van het burgerdom over het proletariaat met al haar verschrikkingen. De klasse die in Rusland economisch de overheerschende is, is tegelijk ook in politiek opzicht de heerscheres in Sowjet-Rusland, d.i. dus de boerenklasse.

## De taak der Bedrijfsorganisatie.

Het vraagstuk van de bedrijfsorganisatie is een der moeilijkste, waarmee op het oogelijk revolutionaire communisten zich hebben bezig te houden. Om twee redenen. Ten eerste, omdat zij een nieuwe organisatievorm is, waarover nog maar nauwelijks eenige praktische ervaring kon opgedaan worden. En de theorie alleen kan niets zonder de praktijk. De theorie kan niet scheppen, niet door het denken alleen vaststellen wat zulk een vorm kan en niet kan, hoe ze moet zijn en niet moet zijn. Alleen de praktijk, de praktische taak der massa's is scheppend; zij doet ineens, omdat zij het moet, omdat zij praktisch de vraagstukken moet oplossen, moet doen wat op elk oogeblik mogelijk en noodig is, spontaan, in een goede gewilde drang, met het instinct, het weten en het niet weten, dat op dat oogeblik in de massa's aanwezig is. De theorie kan alleen ordenen, de praktijk doen begrijpen door oorzaak en samenhang bloot te leggen, en zoo de geesten voor latere praktijk beter voor te bereiden. Daarom kan de theorie, het nadenken alleen, de vraagstukken omtrent de bedrijfsorganisatie niet oplossen. Zij kan slechts trachten samen te vatten, wat in het beetje praktijk tot nog toe gebleken is; de Sovjets in Rusland, die weldra, door de kleinburgerlijke structuur van het land, iets heel anders dan bedrijfsorganisaties

De Sowjet-regering wordt automatisch de vertegenwoordiger van het boerendom en van de bourgeoisie en de eigenlijke uitvoerder van hun kapitalistische wil. Daardoor gaat de Sowjet-regering in het kamp van de bourgeoisie over.

Sowjet-Rusland is geen proletarisch revolutionaire Staat meer, of beter gezegd, Sowjet-Rusland kan nog geen proletarisch revolutionaire Staat zijn.

Het is op weg om in korten tijd een even nationaal burgerlijke Staat te worden als de West-Europese Staten, met hetzelfde karakter, maar met andere ontwikkeling.

Met dit Sowjet-Rusland, met een nationaal-burgerlijke Staat dus, heeft het derde Wereldcongres der 3e Internationale in 1921 het lot van die 3e Int. be-

zoeven verschenen:

## De organisatie voor den klassenstrijd van het Proletariaat.

Zie blz. 4.

slissend verbonden. Het heeft de belangen van de proletarische wereldrevolutie ondergeschikt gemaakt aan de belangen van een burgerlijke revolutie in één enkel land. Dit kongres, het hoogste orgaan van de proletarische Internationale, heeft deze proletarische Int. in dienst van een burgerlijke Staat gesteld. Het heeft daarmee de 3e Int. iedere zelfstandigheid ontnomen en haar direct afhankelijk van het burgerdom gemaakt. De leiders van de kommunistische partij in Rusland zijn tegelijk leiders van de Russische Staat en van de 3e Internationale.

De tegenwoordige Russische Staat en het wereldproletariaat doorleven en doorstrijden twee verschillende revoluties: de Russische Staat een burgerlijke, de proletarische Internationale een proletarische revolutie. Tusschen de tegenwoordige Russische revolutie en de proletarische wereldrevolutie sluimert de klassentegenstelling tusschen burgerdom en proletariaat.

Mogen ze beiden ook een tijdlang naast elkaar loopen, naar hun inhoud worden ze door een wereld van tegenstellingen gescheiden.

Doordat het derde wereldcongres de leiding van de proletarische Internationale aan de Russische Staat en zijn leiders overgaf, verlied zij de proletarische wereldrevolutie aan het burgerdom.

De Russische boeren laten het proletariaat en zijne internationale slechts leven voorzover zij de burgerlijke revolutie van het privaat-eigendom willen ondersteunen.

Daarom maakten de Russische boeren, zij het ook nog niet geheel bewust, door middel van de Sowjet-regering de 3e Internationale tot een machtfactor van hun Staatspolitiek. Door middel van de Sowjetregering onthielden zij de 3e Internationale de aanwending van waarlijk proletarische taktiek en strijdmethoden, terwijl zij de afzonderlijke afdelingen der 3e Internationale (in ons land de kommunistische partij) op den uitersten linkervleugel van de burgerlijke oppositie in ieder land wisten te plaatsen.

De Russische boeren werpen de proletarische Internationale als gewicht in de schaal van de wereldpolitiek om het evenwicht met de andere kapitalistische staten te herstellen.

(Vervolg blz. 4).

werden; verder de bedrijfsraden en de Unionen in Duitsland, in revolutionaire strijd ineens gevormd, opgebouwd, maar daarna stilstaand, als een kleine rebewuste kern in het groote proletariaat.

Want, en dat is de tweede reden, zij konden niet opgroeien, omdat de voedingsbodem ontbrak, de opgroeiende revolutie. Bedrijfsorganisaties zijn organen van revolutie, opgegroeid en opgebouwd voor revolutionaire doeleinden, en daardoor ook hun kracht zuigend uit revolutionaire bewegingen en behoeften. En nu dus de beweging achteruitloopt, de arbeiders zich terug laten dringen, het kapitaal machtig wordt, nu vrees, zucht tot aanpassing, gematigdheid, ontmoediging, slaafschheid, bedrog steeds meer heerschen, nu zijn de bedrijfsorganisaties uit hun eigenlijke levensfeer gestooten, als een plant met zijn verdragende wortels in dor zand geplaatst. Daarvandaan komt het, dat ze tot een moeilijk vraagstuk, en een voorwerp van allerlei strijd zijn geworden.

Van communistische zijde is steeds dit op den voorgrond gesteld: de vakverenigingen zijn organen van het kapitalisme, die in het kapitalisme hun plaats hebben en daarin de functie vervullen, de prijs van de arbeidskracht te doen stijgen, de arbeidsvoorwaarden dragelijk te maken. Voor het omverwerpen van het kapitalisme deugen ze niet en dat willen ze ook niet. Ze deugen er niet voor, omdat ze bureaucratisch geleid worden

## De twee Eenheidsfronten.

### 1. Het Eenheidsfront van het kapitaal.

Met de conferentie van Washington is het voorloopige politieke Eenheidsfront van het kapitalisme aller naties een feit geworden.

De strijd om de oppermacht in de Stille Zuidzee, om China, Nederlandsch-Indië, de petroleum enz. wordt uitgesteld. De eilanden in de Stille Zuidzee worden niet tot vloothasis ingericht, niet versterkt, het bezit der verschillende naties wordt erkend, aan Nederland bijv. wordt het voortbestaan nog een tijd lang gegarandeerd, aan China eenige concessies gedaan, de vlootbouw ten deele verminderd, enz. enz. Kortom, men wil eenige jaren niet vechten.

In Europa komt men langzaam aan ook tot politieke overeenstemming.

Over de geheele aarde dus wordt een, zij het ook tijdelijk en voor een groot deel kunstmatig, politiek evenwicht ingesteld.

Wat is het doel daarvan?

Het herstel van het kapitalisme, zijn nieuwe opbouw. Het kapitalisme is over de geheele aarde zoo geweldig geschokt, dat het de eerste voorwaarde van zijn bestaan, den onderlingen strijd, tijdelijk opgeeft, om zich te genezen.

Maar genezing van het kapitalisme kan alleen geschieden door productie. En productie geschiedt alleen door de arbeiders.

Maar productie van waren is niet voldoende. Er moet meerwaarde geproduceerd. Het kapitaal heeft ontzaggelijke schulden, komt ontzaggelijk tekort. Er moet nieuw kapitaal gemaakt worden, nieuwe meerwaarde in reussachte hoeveelheid. Anders gaat het kapitaal te gronde, bankroet.

Dat kunnen alleen de arbeiders doen. Die moeten die reussachte hoeveelheid meerwaarde maken. Voor lage loonen, in lange werktijden, op ellendige voorwaarden. Anders komt er niet genoeg. En de arbeiders, die nog niet gebruikt kunnen worden, die werkloos zijn, moeten met hun kinderen en vrouwen, als het niet anders gaat, maar sterven.

Daartoe, om dit te bereiken, is het politiek evenwicht tusschen de naties door de kapitalisten ingesteld. De conferentie van Washington, de overeenkomsten tusschen de V.S., Engeland, Frankrijk, Italië, Japan en spoedig ook Duitsland en Rusland dienen daartoe.

Die conferentie te Washington, die overeenkomsten tusschen de V.S., Engeland, Frankrijk, Italië, Japan, Duitsland en Rusland, met één woord het Eenheidsfront der kapitalistische regeringen, dus van het kapitalisme, richt zich tegen het internationale proletariaat\*, het dient om het proletariaat tot volkomen slavernij te brengen.

Het politieke Eenheidsfront van het kapitaal is gereed. Het kapitaal, de kapitalistische regeringen van Engeland, de V.S., Japan, Frankrijk, Italië, Duitsland en Rusland gaan nu in Genua, en in volgende conferenties, overleggen, welke maatregelen zij zullen toepassen, om het Engelsche, Amerikaansche, Duitse, Russische enz. proletariaat zooveel mogelijk meerwaarde — dat wil dus zeggen op de voor het proletariaat slechtste voorwaarden — te laten maken.

### 2. Het Eenheidsfront van het Proletariaat.

Het kapitalisme heeft dus zijn Eenheidsfront met het klare doel: volkomen onderwerping der arbeiders.

\*) Ook tegen het proletariaat van Rusland.

en omdat zij niet de arbeiders samen kunnen voeren in natuurlijke strijdgroepen, geschikt tot beheerschen en beheeren van de bedrijven. Willen de arbeiders het kapitaal aanvallen om het te vernietigen en hun eigen heerschappij over de maatschappij grondvesten, dan moeten zij zulke organisaties hebben, die de volle kracht van actie van ieder en van allen te samen als massa tot uiting komt, en zoo, dat zij het bedrijfsleven onmiddellijk kunnen beheerschen en beheeren.

Daarom zijn de bedrijfsorganisaties de organen der proletarische revolutie.

Maar nu loopt de revolutie terug. Het kapitaal herstelt zich, tenminste als macht, en het doet alle moeite om het bedrijfsleven weer op orde te brengen. Een revolutionaire verovering van de macht lijkt weer veraf en voorreest is daar niet aan te denken\*).

Het is mogelijk, dat wij een reeks van jaren van contrarevolutie, van kapitalistische heerschappij tegemoet gaan. Wat moet dan een bedrijfsorganisatie? Zullen zij zich aan den toestand van kapitalisme moeten aan-

\*) Een socialistische regering, met het „Eenheidsfront" van de 2e en 3e Internationale er achter, is juist het tegendeel hiervan, nl. een regering vóór het kapitaal, om de arbeiders door bedrog vaster in het juk te spannen. Een tijdelijke verovering van de macht door ruzestakingen van een vanhopig, maar niet-communistisch proletariaat zal evenmin veel geven, daar het met zulk een overwinning niets weet uit te richten.

Daaraan offert het zijn onderlingen strijd op. Hoe staat het met het Eenheidsfront van het proletariaat?

Het eenige klare doel van het proletariaat kan zijn: Omverwerping van het kapitalisme. Want de wederopbouw van het kapitalisme kan alleen geschieden door de diepste ellende van het geheele en den doode van een groot deel van het Proletariaat. Het Proletariaat moet dus de revolutie willen.

Maar terwijl dit de waarheid is, ziet men het Proletariaat overgaan naar den kant van het kapitalisme en zich bereid verklaren het weder op te bouwen.

En daartoe vormt het zijn Eenheidsfront. De Tweede Internationale en de Amsterdamsche Internationale zeggen het openlijk: Wij willen het herstel van het kapitalisme.

De 2½ Internationale zegt dit niet, maar bouwt het kapitalisme met de daad op, doordat zij de revolutie niet bevordert.

En de derde Internationale?

Deze speelt de allerslechtste, de valsche rol. Want terwijl zij beweert de revolutie te willen, bouwt zij het kapitalisme op. Zij gaat — in haar leiders, Lenin en de Russische Sovjet-Regering in het algemeen — naar Genua, om met de kapitalistische Regeringen de beste maatregelen tot opbouw van het kapitalisme, d.i. tot de onderdrukking, de slavernij, de ellende en den ondergang van het proletariaat te treffen, en zij maant een Eenheidsfront met de 2e en de 2½ Internationale, en met de Amsterdamsche Vakverenigings-Internationale, die niets dan dien opbouw wenschen.

Zij doet dit zonder twijfel opzettelijk en bewust. Want ook zij wil dien opbouw. Voor Rusland.

Terwijl dus het kapitalisme zijn Eenheidsfront vormt om zich zelf te redden door de onderdrukking, den hongers en den dood der arbeiders, vormt het Proletariaat zijn Eenheidsfront tot . . . ditzelfde.

In diepste wezen zijn Eenheidsfront van het kapitaal en Eenheidsfront van 2e, 2½ en 3e Internationale en van het Amsterdamsche en Moskouische Vakverbond hetzelfde.

De hoofdschuld daarvan ligt bij de door de Russen geleide derde Internationale. Deze wil den opbouw van het kapitaal, omdat dit voor Rusland noodig is, omdat Rusland een democratische kapitalistische Republiek worden moet.

Maar is het geen tijd, dat het geheele proletariaat daartegen opkomt en een waarlijk revolutionair-proletarische Internationale sticht?

## Uit de Vakbeweging.

Bij de beoordeeling van de kwestie: „in of uit de vakbeweging", moeten we uitgaan van het inzicht, dat het kapitalisme verkeert in zijn laatste levensfase en dat er ondanks alle inspanning, geen enkel lichtpunt aan den somberen economischen hemel voor het kapitalisme is te zien.

Natuurlijk spant de bourgeoisie alle krachten in om aan de ineenstorting te ontkomen en zij heeft, naast de groote middelen van internationalisering, Ueber fremdung en verdringing van den ouden kapitalistischen Staat door voor haar goedkooper en zekerder middelen, als voornaamste hoop de bereidwilligheid van het proletariaat der wereld om de behulpzame hand te bieden bij het proces van wederopbouw en herstel.

Het moet thans goed begrepen worden, dat de oude organisaties van het proletariaat, zoowel de politieke,

passen, loonstrijd voeren, dus tot een soort vakvereniging worden, ten slotte samenwerkend met andere vakverenigingen? Kunnen zij dan blijven bestaan?

Revolutionaire organisaties hebben zelfs in geheel contrarevolutionaire tijden nog een rol te vervullen. Zij kunnen natuurlijk slechts klein zijn, en dan vooral propaganda verenigingen zijn. Zijn ze groot, dan slaapt de reformistische stemming der massa's, die dan alleen mogelijkheid van kleine verbetering zien, hen in reformistische banen. De organisatievorm van bedrijfsorganisatie is niet voldoende, om hen daarvoor te behoeden; gedurende de oorlog voerden in Engeland vele fabrikanten het Shop-Steward-systeem in, om snel alle kwesties te kunnen regelen en de arbeiders voor het bedrijf te interesseren, buiten het logge apparaat van de Trade Unions om. Bij een alleen op hoog loon beluste massa werden de bedrijfsraden daar organen voor kapitaalbelang.

Maar er komt nu een andere factor bij. Wanneer de groote bedrijfsorganisaties, zich aanpassen (zoals ze moeten doen) aan de toestand van kapitalistische heerschappij. Dus daarin de oogeblikkelijke belangen der arbeiders verdedigen, zullen zij daarom niet een reformistisch karakter krijgen en als vakvereniging worden.

Al is de revolutie tot achteruitgang gebracht en het kapitaal meester, het is niet meer zoo meester als vroeger. De economische crisis is niet voorbij. En er

als economische, alle moeite doen om het proletariaat tot deze bereidwilligheid te brengen. Zij doen dit openlijk of bedekt. Openlijk voor zoover zij de niet — of nog niet revolutionaire arbeiders organiseren, bedekt d.w.z. geoanalfieerd door schoonslinkende revolutionaire leuzen voorzover zij de revolutionaire arbeiders in hun geleiden opnemen.

Het is duidelijk dat de Bedrijfsorganisatie een hieraan volkomen tegengesteld karakter dragen moet.

De B.O. vertegenwoordigt niet het kapitalistisch belang maar enkel en alleen het belang van het proletariaat als klasse.

De tegenstelling tusschen vakorganisatie en bedrijfsorganisatie is die van kapitalisme en communisme, die van opbouw of herstel en afbraak of verovering van de politieke macht. Hieruit vloeit voort, dat men bij de oprichting van B.O.'S de uiterste voorzichtigheid moet betrachten.

Daarvoor is noodig, dat de propaganda met de grootst mogelijke klaarheid, duidelijkheid en openhartigheid gevoerd moet worden.

Men moet op alle gevaren, die dreigen, op alle fouten, die gemaakt kunnen worden zonder eenige terughouding en bij herhaling wijzen. Maar men moet dan ook door zijn eigen optreden het duidelijke voorbeeld geven en alle twijfel over de bedoeling en de middelen onmogelijk maken.

Wie in de vakbeweging blijft, demonstreert echter twijfel en is daardoor onbekwaam voor de hierboven omschreven moeilijke taak.

Wie cellen bouwt in de vakbeweging schaaft de vakbeweging niet, maar wordt door de vakverenigings-ideologie besmet en krachteloos gemaakt. Daarom behoort de K.A.P. er uit de vakvereniging te treden.

Het is op grond van deze overwegingen, dat de afd. R'dam der K.A.P.N. een voorstel aannam, waarover wij met dit art. de discussie wenschen te openen, en dat aan ons a.s. congres ter beoordeeling zal worden voorgelegd.

Het luidt als volgt:

Het congres enz.

van mening, dat het voor het voeren van den economischen strijd der massa's noodzakelijk is, over te gaan tot het scheppen der nieuwe organisaties,

besluit van de leden der K.A.P.N. te eischen, dat ze uit de vakorganisaties treden en overal, in de bedrijven, in openbare vergaderingen en in den strijd zelf steeds de levendigste werkzaamheid ontplooiën ter propagandeering van de revolutionaire bedrijfsorganisatie.

Natuurlijk is bij het opstellen van deze motie de toestand in bedrijven, waar tariefsgemeenschappen zijn afgesloten, zoals bij de schilders, typografen, diamantbewerkers het geval is, buiten beschouwing gelaten. Voor zulke leden zou afzonderlijk een gedragslijn vast te stellen zijn.

Ten slotte nog de opmerking dat het P. B. zich met de motie R'dam principieel eens verklaard heeft, maar deze toelichting niet onder de oogen heeft gehad.

## Bedrijfsorganisatie geen doel.

De vakverenigingen hebben afgedaan. Eigenlijk reeds voor den oorlog was dat waar, omdat zij tegen trust en industriebonden der werkgevers niet op konden. Nu is het een waarheid, die den meest slaafsch en

is geen sprake van, dat het kapitaal rustig aan het produceren kan gaan zoals voor de oorlog. Het moet voor zijn herstel, aan het proletariaat veel zwaarder offers opleggen, het veel dieper neerdrücken, laten verhongeren en in ellende laten verdrinken, dan vroeger. In dit opzicht blijft de toestand revolutionair. Het proletariaat kan zich niet beperken tot een beetje loonstrijd, het moet om zijn leven vechten en wat naar de vorm loonstrijd, strijd voor kleine verbetering schijnt, is in wezen een strijd om het bestaan zelf. Hier hebben revolutionaire organisaties een taak; daarin deelnemen is geen reformisme, maar opstuwten tot en voorbereiden voor komende revolutionaire machtsveroring. Dit stelt hen niet naast, maar tegenover de vakverenigingen; immers deze is het niet te doen om het proletariaat in de kleine loonstrijd zonder meer, te laten winnen (dat kan meestal niet) of daaruit een groote strijd te maken (die vreezen zij), maar om het proletariaat, door het de kop te pletter te laten loopen, de lust tot staken te doen vergaan, ter vastere heerschappij van het kapitaal. Daartegenover zullen de bedrijfsorganisaties tot taak hebben, het spontane verzet der arbeiders in revolutionaire banen te leiden, soms door eenvoudige de hoopeloze slaking af te raden, elders door ze algemeen trachten te maken, steeds door het bedrijfelijke bondgenootschap van de vakbonden met het kapitaal te ontmaskeren, steeds door de arbeiders de waarheid te laten zien, de harde waarheid over wat

verburgerlijken arbeider begint duidelijk te worden. Wat moet komen is voor velen reeds helder, nog niet voor de massa der arbeiders. Het is de revolutionaire bedrijfsorganisatie, de organisatie van alle arbeiders in één bedrijf of werkplaats, en deze organisaties weer verenigd in 2 richtingen: 1o. naar plaats en district, 2o. naar industrie. Een voorbeeld voor Enschede: Allen die in dienst van Van Heek op „Richtersbleek" werken, kiezen een Comité van Actie, dit Comité stelt zich in verbinding met dergelijke Comité's in alle andere fabrieken en de gedelegeerden van al deze bedrijven vormen een plaatselijk Comité van Actie. Daarnaast vormt Richtersbleek met alle textielfabrieken van Enschede een bond, onderdeel van het district Twente bv. en Twente weer onderdeel van den Landelijken Bond van Bedrijfsorganisaties in de textielindustrie.

Over de voordelen en de noodzakelijkheid van deze organisatievorm hebben de K.A.P. organen in Duitsland, Nederland en Engeland reeds vaak geschreven, en de arbeiders zien die ook elken dag meer in.

Daarom liever een waarschuwing: bedenkt kameraden dat de B. O. een beter wapen voor ons is in den strijd tegen het kapitalisme en de vakvereniging. Maar dan moet men ook strijd willen, dan moet men ook proletariër zijn in zijn gedachten en zijn daden. Elk wapen dat men niet stevig vasthoudt en goed verzorgt weet onze vijand ons te ontfutselen of waar deloos te maken. Ziet dus toe dat gij de B.O. maakt zoals ze moet zijn: revolutionair, d.w.z. bestemd voor den klassenstrijd, met als groote doel elke minuut voor oogen: de verovering van de productie door de arbeidersklasse. Bedenkt het goed: met zal u de B.O. toewerpen. Sommige N.A.S. menschen als Kitsz loopen er al mee in den zak. Hapt niet in 't iekker aas, dat ze voor uw oogen laten dansen. Een B.O. die ge niet zelf maakt, van onderop maakt, is voor uw laag even onvertoerbaar brok als de z.g. 8-urendag en dergelijke die men u toegeworpen heeft. De revolutionaire B.O. moet uw eigendom zijn, voor alles uw geestelijk eigendom. Gij moet weten wat gij er mee wilt en hoe gij ze moet gebruiken. Als gij er loonkwesties mee wilt regelen zult gij ze gauw laten varen; voor dergelijke parlementaire onderhandelingen waren uw gesalarieerde meestal goed genoeg. De B.O. is daar te goed voor. Die moet dienen om u heer van de productie en mensch in de wereld te maken. Die moet dienen om het communisme te verwezenlijken.

Honderd jaar hebt gij gevochten om een menschaardig bestaan en na die honderd jaar regeert Adler & Co. in Oostenrijk, Ebert in Duitsland, Lenin in Rusland, Branting in Zweden, en weldra Troelstra in Nederland. Maar gij zult werkloos of werkend even goed van honger en kou mogen crepeeren. Verdierlijken in onwetendheid. Verschriepen in stofelijke en geestelijke ellende.

Kameraden! Het kapitalisme is voorover gesmaakt, en het proletariaat is mee gevallen, ligt in al zijn zwaarte op den rug van 't lamme kapitaal. Dat kan alleen opstaan als het u van zijn rug weet te wentelen, en het smee't en vermaant en dreigt met behulp van de Pers, van de S.D.A.P., van Wijnkoop en zijn Eenheidsfront. Blijft liggen, kameraden, bonst met uw zwaarte op dat slappe lijf, beukt met uw harde vuist op die vette nek, op die vooze kop. Roert u, en raamt de hongermuren van het kapitaal.

Wordt dan wijs na 100 jaar, wordt wakker en neemt uw eigen zaak in handen. De B.O. is een middel, maar het doel is zelfbewustzijn, proletariër zijn. Dan is er revolutie en bevrijding.

hen zal verpletteren, als zij niet op de goede wijze strijden.

Zoo zal er een groot arbeidsveld zijn voor revolutionaire communisten op economisch gebied, hetzij tot bedrijfsorganisaties behooren, hetzij (door hun klein aantal) dit nog onmogelijk was, en zij in de vakvereniging daarvoor propageren. Waar groote en sterke bedrijfsorganisaties een loonstrijd voeren, doen zij dat steeds als deel van de groote strijd der arbeiders tegen het kapitaal, zoo, dat de grootst mogelijke krachtsontwikkeling en verheldering er het gevolg van is. Daar zij geen bureaucratische leiding hebben, geet kassen behoeven te ontzien, en niet er op azen om zooveel mogelijk onbewuste elementen te lijmen, kunnen zij de strijd steeds, als ze hem eenmaal opnemen, met alle kracht doorzetten. Terwijl de vakverenigingen door de arbeiders zwak en onbekwaam tot strijd te houden, trachten het kapitalisme op te bouwen, zullen de bedrijfsorganisaties, door met alle kracht zich tegen de neerdrinking van het proletariaat te verzetten, de opbouw van het kapitalisme belemmeren. Waar ze echter klein zijn en zwak, zullen zij zich hoofdzakelijk tot kritiek en propaganda moeten beperken.



Maar inderdaad is de proletarische wereldrevolutie hun vijand, omdat deze hun het privé-eigendom wil ontnemen. Daarom verhinderen zij de overwinning van de proletarische wereldrevolutie, doordat zij de 3e Internationale den weg daartoe laten versperren.

Daarom wierpen zij de Kommunistische Arbeiderspartij uit de 3e Internationale, omdat de revolutionaire wapens en strijdmethoden van die partij hun plannen in den weg stonden.

8) Het doorkapitaliseeren van Sowjet-Rusland door het wereldkapitaal, waarmee nu met de krachtige hulp van de Sowjetregering begonnen wordt, beteekent niet slechts het einde van Sowjet-Rusland als proletarische Staat, maar tegelijk ook nieuwe belangrijke veranderingen voor het wereldkapitaal om zijn crisis te overwinnen.

Het beteekent ook nieuwe ongekende bezwaren en hindernissen voor de ontwikkeling der proletarische wereldrevolutie.

De 3e Internationale heeft officieel afstand gedaan van de proletarische revolutie in de kapitalistische landen, omdat zij niet in het belang van de Russische Staatspolitiek is. Want het belang van de Russische Staatspolitiek bestaat in het behoud en de bewegingsvrijheid van het burgerlijke en het boersche privé-eigendom en in de kapitalistische opbouw in Rusland.

Daar de proletarische revolutie de Sowjet-regering in deze, door de historische ontwikkeling voorgeschreven taak zou hinderen, plaatst zij zichzelf met haar 3e Internationale in tegenstelling met de wereldrevolutie. Daarom roept Sowjet-Rusland en de 3e Internationale het wereldproletariaat niet meer tot revolutie op, niet meer tot verovering van de macht, maar slechts tot het „invloeden uitoefenen op de kapitalistische regeringen” om aan Sowjet-Rusland machines en waren te leveren langs kapitalistische wegen.

De afdelingen van de 3e Internationale staan allen tezamen in dienst van één burgerlijke Staat, n.l. Sowjet-Rusland; de partijen van de 2e Internationale, dus in ons land de S.D.A.P., staan allen afzonderlijk in dienst van hun eigen burgerlijke Staat.

Dat is het gehele onderscheid.

Door haar wil tot produktie op de grondslagen van het internationale kapitalisme, helpt de 3e Internationale het kapitaal zijn crisis praktisch te overwinnen, terwijl het tegelijk de proletarische revolutie in den rug aanvalt; want middel en voorwaarde van de proletarische revolutie zijn juist de sabotage en het stilleggen van de kapitalistische produktie.

De 3e Internationale is voor de proletarische wereldrevolutie verloren. Haar ondergang zal even snel komen als haar zegevierende intocht begon.

Met haar einde zal het revolutionaire proletariaat van de gehele wereld op zichzelf aangewezen zijn.

9) Wij staan thans te midden van een wereldsituatie, waarin het kapitalisme het als zijn hoofdtak beschouwt zich het internationale strijdmiddel te verschaffen voor den wederopbouw van het kapitalisme en de internationale onderdrukking van het proletariaat.

Hierteenover staat het proletariaat zonder een overeenkomstig wapen, zonder een revolutionaire arbeidersinternationale.

De Kommunistische Arbeidersinternationale zal de leidster van de proletarische wereldrevolutie zijn en wel in haar laatste beslissende stadium, n.l. van de verovering van de macht door het proletariaat.

Bij het vaststellen van haar tactiek zal zij enerzijds iedere schematisering moeten vermijden, anderzijds echter zulke strijdmethoden tot voorwaarde stellen, zooals de proletarische revolutie ze direct verlangt. Zij zal moeten uitgaan van den ontwikkelingsgraad der economische verhoudingen in ieder land en overal daar, waar de doodskrisis van het kapitalisme begonnen is, den strijd moeten voeren met uitsluitend proletarisch revolutionaire wapens, dus met methoden, die tegen het parlement zijn, tegen de vakbonden en tegen de wetgeving.

Van nu af aan heeft het proletariaat geheel nieuwe strijdmethoden en geheel nieuwe organisatievormen nodig, zooals de aktieve strijd tegen het parlement, de schepping van bedrijfsorganisaties en den onmiddellijken strijd om de politieke macht met alle, naar behoefte aan te wenden strijdmiddelen. De strijdmethoden van de Kommunistische Arbeiderspartij van Duitsland daarenboven aan alle groepen en partijen van de Kommunistische Arbeiders Internationale te willen voorschrijven zou een historische onjuistheid zijn.

Binnenkort zullen in dit blad nog nadere berichten omtrent de besprekingen over de oprichting en organisatie van de Komm. Arb. Int. volgen.

## Nog eens de bomaanslag.')

Het feit dat de inzender het „ingezonden” in ons vorig nummer aan ons blad stuurt, het blad der Komm. Arb. Partij is een bewijs, dat hij ons als groep niet in denzelfden hoek wil trappen als de andere partijen. In elk geval ziet hij een verschil. En terecht: een groep, die — hij moge zich partij noemen — op het standpunt staat van klasse-dictatuur en geen partij-dictatuur, een groep, die niet aan parlementarisme doet, waardoor de idee „anderen zullen voor ons de zaken wel opknappen” wordt in stand gehouden en aangekweekt,

een groep, die het zelfbewustzijn bij de arbeiders wil helpen opklaren, zóó een groep is geen partij in den gewonen zin. Toch zal de inzender, wat organisatie-wijze betreft het niet met ons eens zijn, als hij tenminste een ongeveerde gelijkte meening heeft als bv. Kooyman.

Onze vrienden uit den Haag hebben in hun program evenals wij klasse-dictatuur. Zij haaten, evenals wij het bonzensteltje.

Maar hoe het proletariaat veranderd moet worden, hoe onze propaganda op den geest van het proletariaat moet inwerken, daarin verschillen wij zeer.

Dat de kapitalistische werkelijkheid aan de arbeidersklasse zich opdringt en een grooten ommekeer in het denken teweegbrengt, dat zijn we eens. Maar wij zijn van overtuiging, dat dit niet genoeg is en dat de arbeidersklasse door organisatie, door goede organisatie, waar zoveel mogelijk de kapitalistische ondeugden vermeden worden, dat zij daardoor omhoog moet, tot daar waar zij moet zijn, om den strijd te kunnen winnen. Deze invloed van organisatievorm op den geest van gezamenlijke individuen werd door Kooyman vooral ontkend. Kooyman stond hier fel tegenover ons. Dit neemt niet weg, al zijn wij 't niet met hem eens, dat zijn manier de manier is om het proletariaat wakker te schudden, dat we ons ook geërgd hebben aan de misselijke wijze, waarop de Tribune over zijn „bravoure” schreef. Hier blijft dit blad zelfs beneden een burgerlijk Handelsblad, dat niet kon ontkomen aan den indruk die Kooyman maakte.

In onze brochure „De Organisatie voor den Klassestrijd van het Proletariaat” vindt men meer uitgebreide beschouwingen over het begrip „partij”. Eerstdaags hopen we hieraan ook nog eens een artikel te wijden. Red.

Door plaatsgebrek moest dit antwoord een krant overslaan.

## Mededeelingen.

**ENSCHDEDE. BEDRIJFSORGANISATIE.**  
**OPENBARE VERGADERING, Vrijdag 24 Februari, in zaal 2 van „Ons Huis”.**

Uitnodiging voor alle arbeiders, die de vakbeweging om principiële redenen verlaten hebben. Bespreking van de toestand en van nieuwe, werkelijke strijdmiddelen. Komt en bouwt zelf uw eigen organisatie op.

We verzoeken de abonnee's, die het 1e halfjaar nog niet voldaan hebben. 't Geld ten spoedigste op te zenden. **We hebben het dringende noodig.**

Eventuele copie voor de „Kommunistische Arbeider” inzenden tot en met 22 Februari.

## Onze Brochures.

|                                                                                                 |         |
|-------------------------------------------------------------------------------------------------|---------|
| Het Communistisch Manifest . . . . .                                                            | 20 Cts. |
| De Grondslagen van het Communisme . . . . .                                                     | 25 „    |
| Het Historisch Materialisme . . . . .                                                           | 40 „    |
| Klassemorale . . . . .                                                                          | 10 „    |
| Het Imperialisme, de Wereldoorlog en de Sociaal-Democratie . . . . .                            | 35 „    |
| De Wereldrevolutie . . . . .                                                                    | 25 „    |
| Staat en Revolutie, door N. Lenin . . . . .                                                     | 40 „    |
| Het Opportunisme in de Nederlandsche Communistische Partij . . . . .                            | 25 „    |
| De Algemeene Arbeidersbond (Revolutionaire Bedrijfsorganisaties) . . . . .                      | 20 „    |
| De organisatie voor den klassenstrijd van het Proletariaat . . . . .                            | 12½ „   |
| De Sowjet-Regering en de 3e Internationale op sleptouw der Internationale bourgeoisie . . . . . | 20 „    |
| Open brief aan Lenin . . . . .                                                                  | 25 „    |
| Bestellen bij P. Coerman, Joz. Israëliën 16, Bussum.                                            |         |
| Bij toezending per post zijn alle prijzen 2 cts. hooger.                                        |         |

## Zoeklicht.

WASHINGTON, Febr. (Reuter.)

Bij de indiening der vlootovereenkomst zeide Hughes, dat er waarschijnlijk nimmer over een belangrijker verdrag was onderhandeld. Het betekende een geweldige geldbesparing en maakte een eind aan den wedloop op marnegebied, terwijl de veiligheid der mogendheden onaangeast bleef.

Uit bovenstaand bericht blijkt wel duidelijk, dat de kapitalisten met de overeenkomst te Washington alles bereiken, wat hun hartje maar begeert: aan de eene kant bezuiniging van hun begrotingen, wat hun te stade komt bij de opbouw der ontwrichte volkshuishoudingen; aan de andere kant toch de geleerdheid dat hun veiligheid in een volgende oorlog door deze beperking van groote-schepen-bouw er niet minder om wordt. Maar vóór die oorlog eerst eens wat opbouwen en naar hartelust uitbuiten!

## Geld stinkt niet!

Uit Reval wordt aan de „Information” gemeld, dat de voorzitter van het pan-Russische Centrale Uitvoerende Comité der Russische sovjets, Kalinin, aan den sovjet-vertegenwoordiger in Italië, Worowski, last heeft gegeven, op het Vaticaan de deelneming van de Russische sovjetregering te betuigen met het overlijden van Paus Benedictus XV, die, aldus luidt het telegram, zooveel heeft gedaan om den nood der door den hongersnood in Rusland getroffen te lenigen.

In zijn telegram aan Worowski herinnert Kalinin er aan, dat de overledene meermalen de Katholieke wereld heeft aangespoord tot hulpverlening en zelf aan de hulporganisaties een bedrag van een miljoen lire heeft geschonken voor de steunverlening aan Rusland.

## Washington.

We kunnen soms van de kritiek, die overigens burgerlijk denkende menschen op de huidige maatschappij leveren, wel het een en ander leeren. Dat toonde ons Brailsford met zijn werk „De Oorlog van Staal en Goud”, waarin hij zoo voortreffelijk het moderne imperialisme ontdekt; en dat doet ons ook zien de kritiek, welke b.v. een Keynes op het Versailler-verdrag leverde. Zoo zijn nu, dunkt me, ook voor ons van belang de beschouwingen, die een kritisch Engelsch schrijver, Shaw, in het Engelsche blad „The Nation” wijdt aan de conferentie te Washington. Hij zegt daarin o.m. dat de groote mogendheden gemakkelijk hun groote, kostbare slagschepen kunnen afschaffen; de afgeloopen oorlog leerde immers dat ze vrijwel overbodig zijn; evenzoo is het met de cavalerie. Ja eigenlijk, zegt Shaw, eigenlijk zouden ze, als ze uit de vorige oorlog geleerd hadden, nog veel verder gaan. Want toen bleek, dat komt er een conflict — en conflicten moeten komen, onvermijdelijk, in dit productieselsel — een land zonder leger gauw genoeg een leger bij elkaar heeft (Engeland), dat dan snel en best opgevassen is tegen reeds lang en goed georganiseerde legers.

Intusschen, zoover als Shaw hier gaat, is men te Washington (aldaar, omdat Amerika nu de wereldbeheerschende macht is geworden) inmiddels niet gegaan. De bouw van groote, kapitale schepen beperken min of meer, daarvoor was men wel te vinden. De gelden voor deze toch min of meer onnutte kolossen zijn maar al te zeer voor de kapitalistische opbouw nodig. Maar de bouw van vliegtuigen kan onbeperkt voortgaan.

Maar het groote belang dezer conferentie — waarop de bekendste geuniformde sabelslepers uit de afgeloopen oorlog mee-figureerden — ligt ergens anders in. En wel de overeenkomst betreffende de Zuidzee, waardoor overeenstemming bereikt werd hierin: de dreigende conflicten, die onherroepelijk daar losbarsten moeten, worden opgeschort voor een tijd. Illusies hoeven we ons niet te maken: nieuwe oorlog komt er, als de arbeiders niet tot het inzicht komen, dat de maatschappij rijp is voor de kommunistische productiewijze en daarnaar handelen, d.w.z. hun klassedictatuur vestigen. Maar even belangrijk is, dat de groote mogendheden de oorlog tijdelijk trachten uit te stellen — wat dus de voorspelling van Trotzky en de C.P.'ers hier, als zou die oorlog in 1922 of 1923 uitbarsten, fout doet zijn. Want in die periode van uitstel zullen de heerschers met alle macht zien te komen tot een herstel hunner ontwrichte huishoudingen. En daartoe onmeddoogend en cynisch de arbeiders, voorzoover nodig voor de productie schrikkelijk uitbuiten (lagere loonen, langere werktijd); voorzoover overbodig, laten ondergaan. Dit beteekent de overeenkomst tusschen Amerika, Frankrijk, Engeland en Japan voor de arbeiders.

## VERSCHEENEN:

### 1e Nummer van „DE BAANBREKER”

Orgaan van de Komm. Arb. Jeugdgroep, A'dam. Proefnummers verkrijgbaar: Adm. Vrolikstr. 27111

# De Kommunistische Arbeider

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Partij in Nederland.

DIT BLAD VERSCHIJNT OM DE  
14 DAGEN.

REDACTIE:  
Transvaalkade 105bis Amsterdam  
ADMINISTRATIE:  
Transvaalkade 106bis Amsterdam

Abonnementsprijs f1.50  
per halfjaar.  
Losse Nummers . . 5 Cent

## Nog eens de Spoorwegstaking in Duitschland.

De arbeidersklasse leert uitsluitend met aan den lijve opgedane ervaring. Met andere woorden: ze wordt alleen door schade en schande wijs. En zoo vloeit uit de laatste Duitse spoorwegstaking behalve de schade en schande ook een sublieme wijsheid.

Toen de staking op 6 Februari plotseling werd opgeheven door de leiders, viel dat voor de stakers buitengewoon onverwacht. En ze wilden het eerst nauwelijks geloovent. Ze dachten aan een truc van Regering met haar bentgenooten: de vakbonden. Maar 't was geen truc.

Waarom hief de leiding de strijd plotseling op? Er was toch niet het geringste aan de eischen tegemoet gekomen. De staking slaagde als staking volkomen en nog breidde de strijd zich iedere dag meer uit.

Waarom opheffen? De arbeiders snapten het niet. Maar al gauw kwam de oorzaak aan de dag. De strijd moest opgegeven, omdat te zoo boven verwachting goed slaagde.

Vijf dagen spoorwegstaking hadden het heele bedrijfsleven volkomen ontwricht. De handel, de post stonden stil. De kolennijnen stonden voor een deel stil, door gebrek aan afvoer. De verschillende industrieën moesten stopgezet door gebrek aan grondstoffen en kolen. Deze toestand kon hoogstens nog eenige dagen duren en dan moest de ontknoping komen: **De burgeroorlog.** Dat was natuurlijk niet de bedoeling der beambtenorganisatie. Want zij strijd niet tegen het kapitalisme, niet tegen de uitbuiting, maar alleen tegen intensievere uitbuiting. Een burgeroorlog, die de macht van 't Grootkapitaal sterker zou bevestigen, kon zij niet wenschen. En als 't resultaat zou zijn een vestigen van de proletarische dictatuur, werd dat door haar evenmin gewenscht. Daardoor dorst de beambtenorganisatie de gevolgen van de strijd niet aan en gaf ze zich over. We kunnen dus gerust zeggen, dat de beambten niet wisten wat ze deden, toen ze de strijd ontketenden.

Dat ze zich in 't karakter van deze strijd vergisten, komt voor een groot deel door 't feit, dat ze het karakter van de huidige vakvereeningen niet doorgrondten. Ze verkeerden in de dwaling, dat deze proletarische organisaties de proletarische belangen verdedigden. Mochten ze ook verwachten, dat de andere vakvereeningen zich meer of minder „neutraal” zouden houden, 't bleek terstond dat Vakvereeningen en Kapitaal één gesloten front tegen 't proletariaat vormden. Als door een bliksemlicht werd voor honderdduizenden in scherpe afteekening belicht, hoe Vakvereeningen en kapitaal 't proletariaat aan de ontzettendste uitbuiting overleveren voor het herstel van het kapitalisme. En de massa's waren daarmee een ervaring rijker en een illusie armer geworden.

We zeiden reeds: De regering bleef op haar stuk staan. De burgeroorlog stond voor de deur. En de massa's aarzelden om de stakers te hulp te komen. Wat zou er echter gebeurd zijn, als de massa's wat groter zelfstandigheid hadden gehad, de hulp gekomen waren en de maatschappij sociaal-democraten-democraten-centrum ten val hadden gebracht?

Er zou een nieuwe regering gevormd zijn. Een meer „linksche”, een arbeidersregering. Een regering van de Soc. Dem. Scheidemann, Noske, de onafhankelijken Hilferding, Breitscheid, en de communisten. Maar nooit zou ook deze nieuwe regering de levensvoorwaarden voor het proletariaat hebben kunnen verlichten. Ook deze regering zou moeten voortgaan met massa-ontslag, loonsverlaging, verlenging van arbeids-tijd, knevelwetten om stakingen te verbieden, belastingverhoging enz. Want ook deze nieuwe regering zou staan op 't standpunt van de opbouw van het kapitalisme. En de opbouw kan alleen geschieden door de vreeslijkste uitbuiting. Een eenheidsfront van Sociaal-Democraten, Onafhankelijken en Communisten kan tot niets anders leiden.

Daarom is het in 't huidige stadium niet meer de vraag

of deze dan wel een andere regering het Duitse proletariaat laat uitbuiten en uitbuit, maar is de arbeidersklasse alleen de keus gelaten tusschen de proletarische revolutie en de brutaalste uitbuiting door het kapitaal. Is er iemand, die een andere mogelijkheid ziet?

De 2e en 2½e Int. en de vakvereeningen hebben gekozen. Zij komen onomwonden uit voor de onderwerping der arbeidersklasse. Anders staat het met de 3e Int. Zij verklaart zich met de mond voor de proletarische revolutie. Inderdaad bedriegt zij de arbeidersklasse, omdat zij met de daad aan de opbouw werkt. Dus aan de onderwerping van het proletariaat.

Wat we zullen zien.

De C.P. van Duitschland heeft in de stakingsdagen moeite gedaan, de staking uit te breiden, om tot een algemeene werkstaking te komen. Waartoe? Om 't proletariaat op te vorderen arbeidersraden te vormen, opdat de arbeidersklasse de dictatuur in handen kon nemen?

Mis! Doel van de algemeene werkstaking was niet de arbeidersklasse naar de macht te voeren. Doel was: 't tot stand brengen van een regering van arbeiders en beambten.

De Duitse communisten stonden klaar, om met de Noskieten en de Onafhankelijken de ministerzetels te verdeelen. Ze zamen met de andere „opbouwers”.

Had een dergelijke regering ook maar iets voor het proletariaat kunnen doen? Zou deze regering niet als iedere andere het kapitalisme moeten opbouwen? Aan de eischen der Entente moeten voldoen, den handel met Rusland herstellen, de internationale productie en ruil bevorderen? Natuurlijk!

Ja, we willen wel verder gaan. Stel, dat het proletariaat in 't onnoozelheid een „zuiver kommunistische” regering aan 't bewind had gebracht. Zou deze ook maar iets verbetering voor de arbeiders kunnen brengen, eenige „communisme” maatregel kunnen nemen? Neen! Ze zou voort moeten gaan met opbouw! Met de beestachtigste uitbuiting van het proletariaat!

Zooeven verschenen:

## De Sowjet-Regering en de 3e Int. op sleptouw der Intern. Bourgeoisie.

Zie blz. 4.

Dit alles weet de 3e Int. heel goed.

En moet deze politiek voeren, omdat zij de proletarische revolutie, de wereldrevolutie, tot elken prijs moet verhinderen. De Duitse Revolutie, de wereldrevolutie, is geen kinderspel. Dat beteekent de burgeroorlog in 't z'n scherpste vormen. Dat beteekent, dat de Witte Gardien, de Orghesch, Stinnes en de heele groote en kleinere bourgeoisie met alle moderne moordwerktuigen op de districten, die door het proletariaat veroverd worden, worden losgelaten. De 3e Int. mag de burgeroorlog niet inhalen, om Rusland. Burgeroorlog beteekent de productie tot stilstand brengen, ten deele vernietigen. Dat mag niet om Rusland. Want Rusland moet kapitalistisch worden opgebouwd.

't Gaat toch niet aan de proletarische revolutie te ontketen, terwijl Rusland door middel van Radek niet de Duitse groot-bourgeoisie, met Stinnes en Rathenau, en met het Fransche kapitaal onderhandelt over de kapitalistische opbouw van Rusland? Terwijl Krassin in Engeland hetzelfde doet met de Engelsche bourgeoisie? Terwijl Rusland mede aan zit aan de

\*) Teekening is 't volgende: Na de staking ontstond een ernstige regeringscrisis. Niet minder dan 5 moties van wantrouwen werden tegen het ministerie Wirth ingediend. Ook de Duitse communisten wilden het ministerie ten val brengen. Radek, bestuurslid der 3e Int., heeft toen de Onafhankelijken overreed zich ten deele van stemmen te onthouden, om zoo het ministerie Wirth te redden. Wat ook gelukte.

conferentie-tafel in Genua, om het kapitaal te herstellen? De kapitalistische opbouw van Rusland kan geen proletarische revolutie gebruiken. Een revolutie in Europa, in Duitschland vooral, zou de onmiddellijke blokkade voor Rusland beteekenen. De proletarische revolutie zou in Rusland de honger voor een reeks van jaren permanent, blijvend, doen zijn. Daarom moet het onmiddellijk belang van Rusland gaan boven de Wereldrevolutie. Daarom moet het Wereldproletariaat geofferd worden aan de Russen.

Met één slag wordt het nu duidelijk, waarom de 3e Int. vasthoudt aan de contra-revolutionaire vakorganisaties, aan het parlementarisme, waarom zij de klassedictatuur niet wil.

Zij handelt zoo, omdat zij de Wereldrevolutie niet wil, omdat ze contra-revolutionair is.

En het vreeselijke is, dat ze dit niet openlijk zegt. Dat ze met revolutionaire frases, de arbeidersklasse bedriegt. Dat ze het doet voorkomen, of ze het proletariaat naar de macht wil voeren.

Zoo is de Duitse Spoorwegstaking van buitengewoon belang geweest. Ze heeft duidelijk de rol van de 3e Int. en van de Duitse C.P. doen zien. Een helder licht is opgegaan over wat ze veel en wat ze niet willen.

De Duitse spoorwegstaking heeft duidelijk doen zien, dat het revolutionaire proletariaat volkomen alleen staat. Dat het zich op niemand kan verlaten dan op zich zelf. Dat het voor zijn revolutie behalve de organisaties van het kapitaal, ook die van de 2e, 2½e en 3e Int. moet vernietigen. Mitsgaders de heele vakbeweging.

Zou het de les leeren?

## Werkloozen en Vakbeweging.

Dat de vakvereeningen in de tegenwoordige economisch omstandigheden onmachtig zijn, den strijd tegen het kapitalisme te voeren (gesteld al, dat zij het zouden willen), is voor onze lezers geen nieuws. Maar het gebeurt niet elken dag, dat wij de waarheid van die stelling door voorstanders der vakvereeningen erkend zien en het is daarom wel de moeite waard, om nota te nemen van de beschouwingen, die het Engelsche weekblad „The New Statesman” onlangs (nummer van 31 Dec. 1921) onder den titel „In Work and out of Work” (Aan het werk en zonder werk) aan de verhouding van vakbeweging en werkloosheid wijdde. Zooals men weet, staat dat blad op het standpunt van de Labour-partij en de Trade Unions (vakvereeningen). In het bedoeld artikel treffen we o.m. de volgende scherpe en juiste teekening die verhouding aan:

„De vakbeweging vertegenwoordigt in de eerste plaats personen, die werk hebben. In normale tijden is de groote meerderheid van hare leden „aan het werk en de werklozen vormen dan „slechts een kleine en voortdurend wisselende minderheid. Het gehele mechanisme van de vakbeweging is van nature gebouwd met het oog op „mensen, die gewoonlijk werk hebben, al mogen „zij dan ook nu en dan zonder karwei zijn. Hier „uit volgt, dat, wanneer de werkloosheid abnormale verhoudingen aanneemt, de vakvereeningen niet klaar staan en ook geen geschikte middelen bezitten om den toestand het hoofd „te bieden. Zij geven inderdaad in vele gevallen „grote bedragen voor uitkeeringen aan hare leden „en elke toename van werkloosheid boven de „normale beteekent dan ook een aderlating voor „hare kassen. Maar terwijl zij gewillig genoeg „zijn om te betalen zooveel zij kunnen, blijven „zij toch in 't algemeen noodzakelijk de vertegenwoordiging van de leden, die aan het werk zijn „gebleven en loon trekken. Dezen trachten zij „goed zij kunnen te beschermen door de methode „van collectieve onderhandeling, aan hunne leiders „wel bekend. Tegenover de concurrentie met een „groot leger van werklozen, wordt die taak echter